

اول ماه مه و وحشت رژیم از پیشرفت جنبش طبقاتی کارگران

اول ماه مه، روز جهانی کارگر فرا می‌رسد. در آستانه روز جهانی کارگر، رژیم ضد کارگری جمهوری اسلامی، بر اقدامات سرکوبگرانه و ضد کارگری خود افزوده است. کارگران پیشرو و فعالین جنبش کارگری را مورد تعقیب و پیگرد قرار می‌دهد، آنها را الحصار و تهدید می‌کند و به زندان می‌اندازد تا بلکه بتواند از برگزاری مراسم اول ماه مه، که کارگران چند سال است این مراسم را به طور مستقل و با طرح شعارهای رادیکال و انقلابی برگزار می‌کنند، ممانعت به عمل آورد. کارگران ایران، گرچه از آزادی‌های سیاسی و حق اجتماع و تظاهرات و راه پیمانی محروم بوده‌اند، اما هر ساله به استقبال اول ماه مه رفته‌اند، روز جهانی کارگر را در اشکال مختلفی گرامی داشته‌اند و همبستگی طبقاتی خود را در مبارزه علیه نظم سرمایه و برای نابودی ستم و استعمار، با کارگران سراسر جهان اعلام نموده‌اند.

امسال نیز علی‌رغم تشدید بیش از پیش فضای اختناق و سرکوب، علی‌رغم تشدید فشارهای سیاسی و اقتصادی بر کارگران، علی‌رغم تهدید و ارباب و بازداشت فعالین کارگری و علی‌رغم تمامی موانع و محدودیت‌هایی که طبقه سرمایه‌دار و رژیم سیاسی آن بر سر راه کارگران قرار داده است، کارگران پیشرو و فعالان جنبش کارگری، از مدت‌ها پیش برگزاری مراسم مستقل اول ماه مه را تدارک دیده‌اند و طبقه‌ی کارگر ایران خود را آماده می‌کند تا مستقل از تشکلهای و نهادهای حکومتی و به رسم چند سال گذشته، مراسم مستقل اول ماه مه را، هر چه باشکوه‌تر برگزار نماید.

نحوه‌ی برگزاری مراسم مستقل اول ماه مه طی چند سال گذشته، به ویژه از اول ماه مه سال ۸۳ به بعد، گرچه خود، حاصل ارتقاء سطح آگاهی کارگران و بیانگر رشد جنبش طبقاتی کارگران است، اما این موضوع در عین حال، خود به وسیله‌ای برای رشد و ارتقاء آگاهی طبقاتی کارگران و پیشرفت بیشتر جنبش کارگری نیز تبدیل شده است.

مسئله، صرفاً این نبوده است که طبقه کارگر با برگزاری مراسم مستقل اول ماه مه، از حق خود برای تجمع و برگزاری مراسم مستقل، جانانه دفاع نموده و با برافراشتن پرچم مبارزه مستقل کارگری، مطالبات سیاسی- اقتصادی خود را وسیعاً به میان کشیده است، مسئله فقط این هم نیست که طبقه کارگر ایران در مصاف خویش با سرمایه‌داران و دولت آنها بر سر مسئله اول ماه مه، استوار و پیگیر به مبارزه ادامه داده و در این راه تا آنجا پیش رفته که اول ماه مه را به مهم‌ترین رویداد سیاسی جامعه تبدیل نموده است، مسئله حتماً فقط این هم نبوده است که با برگزاری مراسم مستقل اول ماه مه، آن هم با خواست‌های رادیکال و انقلابی که مهر کارگران پیشرو و سوسیالیست بر آن حک شده است، حضور سیاسی پر رنگ و چشمگیر جنبش طبقاتی کارگران به عرصه تمام جامعه کشیده شده است. بلکه مسئله مهم، این است که مراسم مستقل اول ماه مه، سر فصل جدیدی را به روی مبارزات کارگری و برای پیشرفت جنبش کارگری گشوده است که در تکرار و توالی ماریپیچی خود، جنبش کارگری را رو به تکامل برده است و ضمن تثبیت دستاوردهای پیشین، دستاوردهای جدید دیگری را نیز برای جنبش کارگری در پی داشته است.

امروز کارگران با شعارها، اهداف و مطالبات طبقاتی خود وارد میدان می‌شوند، آگاهی طبقاتی در صفوف کارگران افزایش یافته است، بر آگاهی کارگران به منافع طبقاتی خود به عنوان یک طبقه با اهداف و منافع مستقل از تمام اقشار و طبقات دیگر جامعه افزوده شده است و سطح دانش و تجربه کارگران نیز به میزان قابل توجهی ارتقاء یافته است. موقعیت کنونی جنبش کارگری، با سال‌های قبل از ۸۳ قابل مقایسه نیست. در طول این سال‌ها، ما شاهد تحرک و تلاش بیش از پیش فعالان کارگری و کارگران پیشرو برای ایجاد تشکلهای مستقل کارگری هستیم. در بسیاری از کارخانه‌ها و مراکز تولیدی، کارگران آگاه و پیشرو، دست به ایجاد کمیته‌های کارخانه و کمیته‌های کارگری زده‌اند. در برخی از کارخانه‌ها، جمع‌های متشکل کارگری شکل گرفته‌اند. علاوه بر این، به کوشش کارگران پیشرو و برخی از فعالان کارگری، تشکلهای، جمع‌ها و کمیته‌های دیگری نیز شکل گرفته‌اند که وظیفه اصلی خود را ایجاد تشکلهای مستقل کارگری قرار داده‌اند. گرچه این تشکلهای مجزا از هم و اعضای آنها در معرض سرکوب و پیگیری دائمی بوده‌اند و تا این لحظه از عملی ساختن وظیفه‌ی اصلی خود باز مانده‌اند، اما اکنون به این مسئله پی برده‌اند که در برابر تعرضات پی‌درپی و سازمان‌یافته طبقه سرمایه‌دار، راهی ندارند جز آن که نیروی خود را یک کاسه کنند و در برابر تعرضات فزاینده‌ی سرمایه‌داران متحداً بایستند.

نمونه برجسته‌ی تشکل‌یابی کارگری و ایجاد تشکل مستقل کارگری، سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوس‌رانی تهران و حومه است. مبارزات و کوشش‌های خستگی‌ناپذیر و شجاعانه‌ی کارگران پیشرو شرکت واحد برای ایجاد واحیای سندیکای کارگران شرکت واحد، رویکرد فعالین کارگری شرکت واحد به توده کارگران و اعلام موجودیت سندیکا

در مجمع عمومی کارگران که در پیاده رو خیابان و زیرلوله تفنگ و سرنیزه برگزار گردید و بالاخره سازماندهی اعتصابات گسترده‌ی چند هزار نفره، این‌ها پدیده‌هایی است که در تمام طول دو دهه قبل از آن سابقه نداشت. گرچه اعتصاب قهرمانانه کارگران شرکت واحد و حشیانه در هم شکسته شد، اما شکست اعتصاب از اهمیت و دستاوردهای آن نکاست. اعتصاب و کل پروسه مبارزاتی کارگران شرکت واحد نه فقط جنبش کارگری را گام بلند دیگری به جلو سوق داد، بلکه اثرات آگاهی دهنده‌ای نیز بر تمام بخش‌های کارگری و برکل جامعه نیز برجای گذاشت. دور جدید مبارزات کارگری و اعتلاء جنبش کارگری که جرقه‌ی آن در اول ماه مه سفز زده شده بود، در تهران وارد مرحله نوینی شد. رودرونی کارگران با کارفرمایان و سرمایه‌داران، متشکل‌تر و سازمان‌یافته‌تر شد.

اگر طی چند سال گذشته، حق ایجاد تشکل‌های مستقل کارگری همواره یکی از خواست‌های اساسی و مهم جنبش کارگری بوده است و همواره در مراسم‌های مختلف اول ماه مه در سراسر کشور از سوی کارگران مجدانه عنوان و پی‌گیری شده است، اکنون کارگران این حق را با چنگ و دندان به چنگ می‌آورند و با اتکاء به نیروی خود عملاً درگیر ایجاد این تشکل‌ها شده‌اند. مبارزه بی‌امان کارگران برای تحقق این خواست محوری، با وضوح شگرفی بیانگر این مسئله است که کارگران ایران بیش از پیش بر ضرورت حیاتی متشکل شدن در تشکل‌های طبقاتی خود آگاهی یافته‌اند و برای آن تلاش می‌کنند.

اگر در سال‌های ۸۳ و ۸۴ ما شاهد شکل‌گیری تشکل‌ها، جمع‌ها و کمیته‌های مختلف کارگری هستیم و فعالان و پیشروان کارگری نیز از طریق همین جمع‌ها، تشکل‌ها و کمیته‌ها، امر تشکلیابی کارگران را دنبال می‌کنند؛ اگر در این سال‌ها مراسم‌های مستقل اول ماه مه در سراسر کشور در اساس توسط همین تشکل‌ها، جمع‌ها و کمیته‌ها سازماندهی و برگزار می‌شود و اگر این تشکل‌ها، جمع‌ها و کمیته‌ها، در مسیر مبارزات طبقه کارگر علیه تعرضات سرمایه، جدا جدا فعالیت می‌کنند و تجربه می‌اندوزند؛ سال ۸۵ اما ما شاهد کوشش این نیروها برای اتحاد عمل در برابر تعرضات سرمایه، کنکاش و رمجویی جمعی آن‌ها برای تشکلیابی کارگران هستیم.

با اعلام موجودیت "شورای همکاری تشکل‌ها و فعالین کارگری" در ۲۷ بهمن ۸۵، ما شاهد این هستیم که این "شورا" که خود محصول تجارب عملی و نتیجه‌ی اندوخته‌های مبارزاتی مجزا از هم در طی چند سال گذشته است، در نخستین بیانیه خود مورخ ۹ فروردین ۸۶ ضمن تاکید بر برگزاری مراسم اول ماه مه توسط این "شورا" و تاکید بر حق مسلم طبقه کارگر، به برگزاری مراسم در روز اول ماه مه، همه کارگران را به شرکت در مراسم روز اول ماه مه فراخوانده است.

پیشرفت‌های جنبش کارگری در طول این سال‌ها از جمله در زمینه تشکلیابی و ارتقاء سطح آگاهی طبقاتی در میان کارگران، انکارناپذیر است.

رژیم جمهوری اسلامی از اتحاد و تشکل کارگران، از برگزاری مراسم‌های مستقل اول ماه مه و از پیشرفت جنبش کارگری به وحشت افتاده است. جنبش کارگری امسال در شرایطی به استقبال اول ماه مه می‌رود که سایر جنبش‌های اجتماعی، مانند جنبش اجتماعی زنان، دانشجویان و به ویژه جنبش اجتماعی معلمان نیز به صحنه آمده‌اند. در صحنه بودن این جنبش‌ها و حمایت متقابل آن‌ها از یکدیگر خصوصاً جنبش اجتماعی معلمان که از پشتوانه حدود یک میلیون معلم و فرهنگی و چندین میلیون دانش آموز برخوردار است بیم و هراس رژیم را دوچندان کرده است.

رژیم جمهوری اسلامی به خیال خود دست به اقدامات پیشگیرانه زده است و بر اقدامات سرکوبگرانه خود علیه فعالان جنبش‌های اجتماعی افزوده است. تعرضات پی‌درپی رژیم علیه فعالان جنبش کارگری، احضار و پی‌گرد و بازداشت کارگران پیشرو نیز در همین رابطه است. این تعرضات و بگیر و ببندها، از یک‌سو به معنی تقاص گرفتن از کارگران پیشرو و انتقام‌گیری از جنبش کارگری و پیشرفت‌های تاکنونی آن است، از سوی دیگر مبین وحشت رژیم از برگزاری مراسم‌های مستقل اول ماه مه و پیشرفت و گسترش بیشتر جنبش کارگری و سایر جنبش‌های اجتماعی است.

با این همه باید تاکید نمود که جمهوری اسلامی با تمام اقدامات سرکوبگرانه خود، قادر نخواهد بود جلوی پیشرفت جنبش طبقاتی کارگران را سد کند و این جنبش را به سال‌های قبل از ۸۳ بازگرداند.

طبقه کارگر ایران نیز علی‌رغم تمام تهدیدات و تمهیدات پلیسی- امنیتی جمهوری اسلامی، مشتاقانه به استقبال روز جهانی کارگر می‌رود و مصمم است مراسم مستقل خود را هرچه با شکوهر برگزار نماید. برگزاری مراسم در روز اول ماه مه، حق مسلم طبقه کارگر است. روز اول ماه مه، کارگران، متشکل‌تر از سال‌های گذشته، علیه نظم موجود، علیه تعرضات پی‌درپی سرمایه‌داران و برای کسب آزادی‌های سیاسی به صحنه می‌آیند و با طرح مطالباتی چون افزایش دستمزد، حق تشکل و تحزب، حق اعتصاب و تجمع نسبت به اخراج و بیکارسازی کارگران، قراردادهای موقت،

پرداخت نشدن به موقع دستمزدها، بازداشت فعالین کارگری و فعالین دیگر جنبش‌های اجتماعی، وسیعاً دست به اعتراض خواهند زد و خواستار آزادی بی قید و شرط کلیه زندانیان سیاسی خواهند شد.
اول ماه مه امسال، گرچه در شرایطی بخشاً متفاوت از دو سه سال گذشته برگزار می‌شود، اما مراسم مستقل اول ماه مه امسال نیز به طور قطع از دستاوردهای گشاینده‌ی مسیر پیشرفت جنبش طبقاتی کارگران بی‌بهره نخواهد بود.

نقل از کار ۴۹۹ - سازمان فدائیان (اقلیت) نیمه دوم فروردین ۸۶